Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація подъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францисканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франковані.

Рекламаціи незапечатаній вольнѣ бôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвской“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвской“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на четверть року . 60 к.
мѣсячно . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на четверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 202. | Нинѣ: Рожд. Пр. Б. | Завтра: Іоакима Евстахіѣ Матея | Второкъ 20 (8) вересня 1892. | Выходъ сонця 5 г. 44 м.; заходъ 6 г. 2 м. Баром. 767 терм. + 28 3° + 11 6°. | Рôкъ II.

Справы соймовѣ.

Комісія буджетова залагодила въ пятницю цѣлый буджетъ краєвый, а нинѣ и завтра буде радити надъ способомъ покрытя недобору. Ухваленый комісією буджетъ фонду краєвого на 1893 р., представляє ся въ слѣдуючихъ числахъ:

Выдѣлъ краєвый прелімінувавъ выдатки въ сумѣ 6,532.114 зр., доходы власнѣ въ сумѣ 938.576 зр., а недоборъ до покрытя додатками до податкôвъ и въ части позычкою 5,593.538 зр. Комісія буджетова пôдвысшила выдатки: въ рубрицѣ на кошты заряду о 5.621 зр.; на запомоги для добродѣйныхъ заведень о 902 зр.; на цѣли образованя и просвѣты о 13.498 зр.; на амортизацію позычокъ о 10.178 зр.; на цѣли промысловѣ о 3.300 зр. — разомъ прелімінувала больше о 33.499 зр.

За то ухвалила комісія меншѣ выдатки въ рубрикахъ на дороги краєвѣ о 500 зр.; на дотаціи для заведень краєвыхъ о 5.250 зр.; на воднѣ будôвлѣ и меліораціи о 19.800 зр.; на цѣли рôльництва и гôрництва о 20.551 зр.; на всѣлякѣ выдатки о 17.367 зр.—або разомъ менше о 63.468 зр. Показує ся, що комісія обнизила взагалѣ выдатки о 29.969 зр. и ухвалила ихъ въ сумѣ 6,502.145 зр. — Доходы ухвалено въ сумѣ 938.437 зр. або о 139 менше вôдъ прелімінаря Выдѣлу краєвого. Въ порôвнаню доходôвъ зъ выдатками показує ся недоборъ въ сумѣ 5,563.708 зр.

Колибъ комісія задержала высоту додатку, побираного сего року, т. є. 39 кр., то одержала бы зъ того жерела доходъ въ сумѣ 4,114.500 зр. и тогды позоставъ бы ще недоборъ въ сумѣ 1,449.208 зр., котрый треба бы покрыти позычкою, або, наколибъ Соймъ принявъ проектъ конверсійный, звышкою узысканою зъ тои конверсіѣ. Колижь бы комісія буджетова заявила ся за наложенємъ додатку въ высотѣ $39\frac{1}{2}$ кр., якъ то вносивъ краєвый Выдѣлъ, тогды узыскає зъ того жерела доходъ въ сумѣ 4,167.250 зр. и позôстане до покрытя въ наведеный повысше спосôбъ ще сума 1,396.458 зр.

Выдѣлъ краєвый має предложити Соймови ще на сѣй сесіи справоздане о пôдпираню промыслу краєвого, до котрого буде долучене справоздане зъ дѣяльности комісіѣ промысловои вôдъ серпня 1891 р. до серпня 1892 р.

Изъ сего справозданя показує ся, що въ 1892 р. було 28 доповняючихъ шкôлъ промысловыхъ зъ 4.231 ученикôвъ, а коштъ удержаня тыхъ шкôлъ преліміновано на 44.269 зр. Въ найблизшôй будучности має бути утворена того рода школа въ Сяноцѣ, а пôзнѣйше въ Золочевѣ, Долинѣ, Чортковѣ, Судовôй Вишни, Городку и Снятинѣ. Зъ фаховыхъ шкôлъ промысловыхъ органѣзують ся двѣ: школа ткацка въ Городенцѣ и науковый варстатъ суконничій въ Ракшавѣ.

Въ справѣ роздаваня запомогъ и позычокъ на цѣли промысловѣ, звертає комісія увагу особливо на двѣ позиціи: на приступлене фонду краєвого промыслового до пôдписки 50 штукъ акцій по 1000 зр. въ користь гал. акційн. Товариства торговельного и на запомогу 2000 зр., дану Товариству доставъ для арміѣ у Львовѣ. За тѣ грошѣ спровадило товариство зъ Франкфурту машины до фальцованя шкôръ, вытинаня пôдошвъ и куснѣвъ на обцасы и т. д., та доставило вже около 8000 паръ черевикôвъ, котрѣ комісія войскова всѣ признала добрыми и приняла. Пôсля білянсу зъ кôнцемъ червня удѣлено: промыслови ткацкому 29 позычокъ на 70.795 зр., шкôрному 22 на 94.156 зр., металевому 14 на 61.210 зр., керамічному 5 на 43.845 зр., иншимъ промысламъ 14 позычокъ на 20.598 зр. Цѣлый фондъ выносить 362.680 зр. 34 кр.

Выстава краєва въ 1894 роцѣ.

Приготовляючѣ працѣ надъ загальною виставою краєвою у Львовѣ въ 1894 роцѣ, поступають безнастанно впередъ. Передъ кôлькома днями, комісія, зложена зъ президента, віцепрезидента мѣста, директора будôвництва и кôлькохъ радныхъ, звидѣла паркъ стрыйскій, щобы означити мѣсце, пригоже на выставу. Зъ горы вже треба сказати, що мало котре мѣсто може похвалити ся такъ вôдповѣднымъ и величавымъ мѣсцемъ на выставу, якимъ есть горѣшна частина стрыйского парку. Для пѣшихъ дуже добра и приємна дорога до выставы улицями парку середъ зелени, а для приѣзжихъ есть широкій шляхъ, т. зв. корзо. Видъ зъ горѣшнои части парку на мѣсто дуже гарный, самъ паркъ робить дуже гарне враженє, хоть ще и не заросъ, якъ треба,—словомъ, гарне мѣсце на выставу, на котрôмъ есть де розложити ся. На будучу выставу треба буде зъ 25 моргôвъ простору, а тôлько мѣсця тамъ повысше парку, легко найти. На перeглядъ худобы, пробы ѣзды верхомъ и возами, можна буде такожъ ужити й сусѣдного мѣсця на перегоны. До парку вздовжъ гостинця стрыйского буде ити кôнный трамвай, або навѣть и електрична зелѣзниця, отже легко и скоро буде можна достати ся на выставу. Найбôльше клопоту буде зъ тымъ, що въ стрыйскôмъ парку нема богато

Губка.

Оповѣданє — А. Трібы.

I.

Живъ разъ чоловѣкъ, котрого прозывали Иваномъ Безклепкимъ, а то тому, що вôнъ оставъ ся такимъ, якимъ его Господь Богъ сотворивъ, а не ставъ такимъ, якимъ мы за волею нашого Сотворителя и при помочи нашого розуму стати повиннѣ.

Зъ жѣнкою живъ той чоловѣкъ досыть добре; часомъ чогось поперечились, и то по бôльшôй части задля того, що Иванъ Безклепкій не могъ нѣчого розумно въ своѣй головѣ розôбрати. Бувало пôде ось яка суперечка:

— Якѣ то щасливѣ тѣ жѣнки, якъ панѣ!

— Якѣ то щасливѣ тѣ чоловѣки, якъ паны!

— Не плети, жѣнко, дурниць.

— Не плѣвъ бы ты ихъ перше.

— Ну, слухай бо, то ты хочешь порôвнувати наше житє зъ вашимъ; мы мучимо ся, прящоемо цѣле житє, якъ тѣ волы, абы выживити жѣнку й дѣти, а вы що? — не журитесь, не клопочете собѣ головы, хиба лишь тымъ, щобы въ хатѣ якійсь ладъ зробити.

— А хибашь се не робота?

— Иди, иди, робота! Привести на свѣтъ тôлько а тôлько дѣтей тай ихъ выховати, походити трохи коло нихъ та коло чоловѣка, и то у тебе „робота.“

— Ну, хотѣла бы я побачити, коли бы ты бувъ на нашôмъ мѣсци! Мабуть скоро ставъ бы ты инакше думати!

— А може й нѣ.

— Вѣрь менѣ, що ты зовсѣмъ ошибаєшь ся: уйти змучеными ногами милю, значить больше, якъ сто миль собѣ подумати.

— Нехай буде й по твому; але я лишь то на певно знаю, що....

— Щожь ты такого знаєшь, ты Иване Безклепкій?

— Пекъ тобѣ, сатано, знову цвѣркаєшь менѣ въ очи тымъ проклятымъ прôзвищемъ!

— Не той прôзвища дає, хто ихъ уживає.

— Учи ты другого; а хтожь ихъ дає?

— Той, хто на нихъ заслугує.

— Нѣ, то неправда, але бабске мусить бути на верхи.

— Ба нѣ, нехай чоловѣки роблять та не плетуть дурниць. Мôй ты Боже, и найже то хтось скаже, що то чоловѣки вяжуть ся, коли беруть собѣ жѣнку! Брехня, чиста брехня, то бѣднѣ жѣнки спутанѣ та звязанѣ.

Бѣдный Иванъ Безклепкій вже й не знавъ, що на то сказати, и уступивъ ся жѣнцѣ та пôшовъ до роботы.

II.

Вôнъ бувъ заробникомъ, хоть и не мавъ нѣякихъ особлившихъ здôбностей, то все таки умѣвъ и сякъ и такъ заробити собѣ на кавалокъ хлѣба; при тôмъ бувъ вôнъ дуже ощадный и его родина не терпѣла нужды нѣколи.

Одного дня не могъ вôнъ найти нѣгде въ своѣмъ селѣ роботы; тому пôшовъ на друге, за чотыри милѣ вôдъ свого, де росли великѣ й гарнѣ морскѣ дубы, що давали багато добрыи губки; цѣла околиця заспокоювала тутъ свою потребу сего матеріялу. Бо, на жаль, бачите, були и тамъ люде тои думки, що дерева лишь на то до того, щобъ на нихъ выводили ся воробцѣ, а воробцѣ знову, щобъ нищили збôже — тожь и не давали деревамъ розрастатись.

Въ мене есть воробець, що то часами Господь Богъ дозволяє ему говорити. Якось приходить до мене селянинъ и жалує ся, що въ его селѣ за мало дощу.

— Любый чоловѣче, — каже ему птиця, — выбачай, — але менѣ то дивно, що ты задля того сюды прийшовъ.

— Якъ се такъ, добра моя птичко?

Бо не розумѣю, якъ можете вы и всѣ другѣ, що такъ якъ вы думають, жалувати ся на то, що нема дощу. Мусите менѣ признати, що въ деревахъ лежить велика сила; они стягають на землю дощь и додають ѣй

воды; але о воду можна буде постарати ся такъ, що зъ недалекихъ потоковъ и ставôвъ спровадить ся єѣ до парку и вывертить ся керницѣ. То буде великій здобутокъ для парку и треба сподѣвати ся, що громада не буде жалувати коштôвъ и старань, щобы помогти въ тôмъ взглядѣ комітетови выставы.

Перше засѣданє головного комітету вôдбуде ся, якъ звѣстно, дня 25 с. м. Орґанізацiйна комісія выготовила вже проектъ реґуляміну для комітету, и въ нѣмъ подано вже головнi начерки проґрамы цѣлои выставы.

Пожаданымъ есть, щобы особы, котрî ще не вôдповѣли дотеперь на письмо презеса, въ котрôмъ запрошувавъ ихъ въ складъ головного комітету, вôдповѣли якъ найскорше, бо такъ лекше було бы комітетови зорґанізовати ся, подѣлити ся на вôддѣлы, выбрати выконуючій комітетъ и т. п. И добре бы було такожь, якъ бы вже на першôмъ засѣданю головного комітету доповнено субскрипцію на закладовый и ґаранційный фондъ выставы. Фондъ той сягає теперь вже до 60.000 зр.

Справдѣ горожаньскою есть дотеперѣшна участь радъ повѣтовыхъ въ пôдпираню старань, що мають на цѣли уряджене дѣйстно краєвои и загальнои выставы, котра бы не була пустою забавкою, а полемъ до попису економічнои працѣ краєвои. Повѣтовî рады зрозумѣли, що не лише столиця и аматоры, великi панове, мають сотворити выставу, але цѣле населенє повинно взяти въ нѣй участь. Зъ вôдси то походить, що повѣтовi рады чимъ разъ численнѣйше призначають грошѣ на цѣли выставы та выбирають своихъ вôдпоручниковъ до комітету, въ бôльшôй части самыхъ предсѣдателѣвъ радъ повѣтовыхъ.

Дотеперь уже 26 радъ пов. зголосило ся зъ помочію для выставы. Зъ нихъ 10 радъ означило вже сумы субскрипційнi (разомъ 2800 зр.), а иншi рады при полагоджуваню повѣтовыхъ прелімінарѣвъ ухвалять вôдповѣднî сумы. Чей такъ поступлять собѣ и прочi рады повѣтовi.

Мѣжь иншими рада пов. въ Перемышли вызначила 500 зр. на выставу, а вôдпоручникомъ дра Ал. Дворского; самбôрска рада — З. М. Серватовского, станіславôвска 500 зр.; золочѣвска 250 зр. вôдпоручникомъ В. Глоиньского; сянôцка 250 зр. — вôдп. К. Віктора; старомѣска 100 зр. — вôдп. К. Бѣляньского турецка — В. Осуховского; пôдгаєцка — Ед. Лѣтиньского; ярославска — кн. Юрія Чарторыского, нѣска — Вол. Коморовского, а снятиньска Вол. Загôрского.

Переглядъ політичный.

Въ наслѣдокъ появленя ся холеры въ Подґужу коло Кракова одержали Намѣстникъ Галичины и Президентъ краю на Шлеску телеґрафічне розпоряджене, щобы зарядили заразъ що потреба, особливо основну асанацію холеричныхъ домôвъ въ Подґужу, евентуально перемѣщене проживаючихъ въ нихъ людей. Такожь мають они завести строгу ревізію на зелѣзницяхъ всѣхъ людей, що ѣдуть зъ Подґужа и Кракова чи то на всхôдъ чи на захôдъ, евентуально лѣкарску ревізію въ Дзєдзіцу, Бѣльску и Живци и вôдповѣднôй стаціи на всхôднôмъ шляху зелѣзничôмъ.

Польскî ґазеты нотують вѣсть, що скоро буковиньскi Румуны осягнуть бôльшôсть въ соймѣ, то выберуть членомъ выдѣлу краєвого не пос. Тыминьского але дра Воляна, бо той сказавъ, що не належить до нѣякои партіи.

„Гражданинъ“ нотує поголоску, що головный комендантъ кієвского округа военного, ґен. Драґомировъ має уступити зъ сеи посады.

Мадярскî ґазеты подають вѣсть, що проводиръ сербскихъ радикалôвъ, Ранко Таисичь, вырушивъ зъ 300 селянами зъ Драґічева до Стопанiѣ, де ихъ принято окликами: Най жиють радикалы! Живіо Пашичь! Радикалы напали вôдтакъ на урядъ громадскій, забили начальника и побили приклонниковъ ліберальнои партіи. Правительство выслало войско противъ ворохобниковъ.

Новинки.

Львôвъ дня 19 вересня.

— **Стережѣть ся!** Холера вже въ нашôмъ краю черезъ то и небезпечнôсть щоразъ бôльша. Тому не лише власти, але и люде самî повиннî приготовити ся до вôдпору такого страшного гостя. Пôсля вѣстей въ краю то вже богато громадъ позаводило у себе порядки, щобы пошесть не мала такои силы, але певно є ще громады, не добре приготовленî до обороны. Тî повиннî якъ найскорше взяти ся до заведеня у себе такого ладу, про якій и власти всюды голосять и мы писали. Вѣсти, якî приходять зъ Кракова, повиннi застановити поважно всѣхъ людей, щобы не маловажили собѣ грôзнои небезпечности. Дня 17 с. м., т. є. въ суботу прийшла така вѣсть зъ Кракова: Робôтникъ Андрѣй Ґібекъ, занятый при дезінфекціонованю ваґонôвъ въ Освѣтѣмѣ, заразивъ ся холерою и въ пятницю вернувъ до Кракова вже хорый. Єго вôддали до шпиталю. Того самого дня вôдставлено до шпиталю Францѣшку Готтову зъ Подґужа, бо захорувала на холеру; а вôдтакъ и прачка шпитальна Вікторія Ґіза занедужала въ суботу на ту саму слабôсть. Лѣкарѣ выслѣдили, що то холера азійска. До суботы пополудня ще жили. Зъ Вѣдня приѣхала до Кракова комісія міністерска. Вѣсть про холеру дуже настрашила Вѣденцѣвъ. Вчера, въ недѣлю, прийшли зъ Кракова такî ще вѣсти: Ту знову захорувало троє людей, якъ здаєсь, на холеру. Всѣ они мешкали въ дѣльници жидôвскôй. Холеричный оденъ шпиталь вже отворено. Ґібекъ, Готтова и Ґіза ще жиють. Вчера по полудни хорымъ стало трохи лекше. Мешканцѣ Кракова сильно пригнобленî появою у нихъ холеры, есть однакожь надѣя, що удасть ся пошесть спинити. — Рухъ зелѣзничій особовый межи Подґужемъ и Краковомъ застановлено. Во Львовѣ вôдъ вчера есть инспекція на двôрцяхъ.

— **Конкурсы.** Товариство „Руска Бесѣда“ у Львовѣ, маючи въ своимъ зарядѣ „Львôвскій народный рускій театръ“, розписало конкурсъ на дирекцію тогожь театру на часъ трехъ лѣтъ: вôдъ 1 сѣчня 1893 до 31 грудня 1896 р. — Ц. к. окр. Рада школьна въ Лѣску розписала конкурсъ на посады учительскî при 1-клясовыхъ школахъ въ Биличи, Боловнѣ горнôй, Бусовискахъ, Коблѣ старôмъ, Коневѣ, Либуховôй, Мшанци, Недѣльнôй, Полянѣ, Росохахъ, Спасѣ, Стрѣлкахъ, Сушици рыковôй, Терлѣ, Тершавѣ, Тисовици, Воли кобляньскôй и Волчи дольнôй (при всѣхъ тыхъ школахъ платня 300 зр., мешканє и 1 моргъ грунту); дальше у Фельштинѣ на посаду мол. учителя (300 зр. и 10 прц. додатку на мешканє) въ Старôй Соли мол. учит., въ Ляшкахъ мурованыхъ — 450 зр. и мешканє и въ Стрѣльбицяхъ — 300 зр., додатокъ рôчный 50 зр., мешканє и оденъ моргъ грунту. Въ Ляшкахъ мур. и Фельштинѣ языкъ выкладовый польскій, въ прочихъ рускій. Речинець до шести тыждневъ. А зъ речинцемъ до 31 жовтня с. р. розписаный конкурсъ на посады въ Лѣску — мол. учит. 300 зр. и 30 зр. на мешканє, а вôдтакъ зъ платнею 450 зр. и мешканємъ посада въ Балигородѣ. Зъ платнею по 300 зр. и мешканємъ опорожненî посады въ Бальници, Лупковѣ, Маньовѣ, Вôльшаници, Середници, Смôльнику ad Балигородъ, Стефковѣ, Телешници осваровôй, Ветлинѣ, Воли мѣховôй, Загоченю, Зубеньску, Лещоватôмъ, Скороднôмъ, Станьковѣ и Завадцѣ. Крôмъ школы въ Лѣску и Балигородѣ, въ прочихъ языкъ выкладовый рускій. — Судъ въ Борщевѣ глядає писаря. Платня 30 зр. Потрѣбный до того испытъ табулярный.

— **До I. клясы рускои ґімназіѣ** въ Коломыи зголосило ся звышь 40 учениковъ. Нинѣ въ понедѣлокъ вôдкрыто сю руску клясу.

— **Выстава промыслу будôвляного** буде завтра замкнена. На другій день роздадуть медалѣ выставникамъ. Завтра о год. 6 по полудни буде на выставѣ льотерія фантова, на котрôй можна выграти рѣчи вартости на колькасотъ зр.

— **Ц. к. Дирекція зелѣзниць державныхъ** по-

свѣжости; безъ нихъ поля подôбнî до тѣла зъ безкровными жилами — а вы помимо того ненавидите и переслѣдуєте птицю въ загалѣ, а особливо воробцѣвъ, и нѣвечите дерева, тому що тамъ они выводять ся. И всѣ вы, дурнî, якъ затычка въ фляшцѣ; думаете, що воробцѣ лишь на то, щобъ зъѣдали збôже! Найбôльша кара для пôль, то комашня и хробы; все, що зôйде, они знѣвечать. А вы всѣ, хочь и знаете що мы воробцѣ и въ загалѣ птахи одинокій на нихъ спосôбъ, насъ нищите, вôдказуєте намъ своеи гостинности, и жалуєте намъ навѣть тои дрôбки збôжа, яку зъѣмо — шкода, котра нѣчимъ противъ пожитку зъ насъ.

Селянинъ забурмотѣвъ щось про „зухвалу птицю“ и сердитый забравъ ся гетъ.

Правда, бачите, въ очи коле.

III.

Але вернѣмъ до нашого бѣдного Ивана Безклепкого. Кажемо, до бѣдного, бо ходивъ за роботою вôдъ хаты до хаты и не знайшовъ нѣякои.

Сумный хотѣвъ вже вертати зъ нѣчимъ до свого села, ажь побачивъ крамницю зъ губкою. Єму впало на думку купити єѣ дванайцять фунтôвъ, продати въ своѣмъ селѣ и заробити на тôмъ якихъ пару крейцарôвъ.

Иванъ Безклепкій бувъ дуже недовѣрчивый и тому казавъ крамареви по справедливости вôдважити, а той длятого ще й щось докинувъ на вагу; по сторгованю купна, згорнувъ Иванъ все въ заплечникъ, завдавъ собѣ на плечѣ и пустивъ ся дальше.

Та ледви вôдôйшовъ, якъ наразъ выдавъ ся ему тягаръ за малый. Вôнъ такъ и настрашивъ ся, що купець замѣсть дванацяти фунтôвъ, поклавъ на важку лишь шѣсть и въ той спосôбъ ошиганивъ его о цѣлу половину.

Такъ ишовъ вôнъ ще трохи дальше и все лишь думавъ, якъ то крамарь его ошиганивъ. Вже хотѣвъ вертати ся и пôйти до вôйта того села та ему о тôмъ сказати, коли надумавъ ся знову инакше и розваживъ, що злодюга—крамарь готовъ вкôнци вôдперти ся и запôзвати его ще за обиду. Такимъ способомъ вôнъ бы не лишь позбавивъ его всего товару, але засадивъ бы ще й до арешту. Отже йшовъ своєю дорогою далѣ, ажь прийшовъ до першого стовпа, що значить милю. А може то—такъ вôнъ собѣ думає — крамарь ошибнувъ ся лишь о четвертину а не о половину; не оплатить ся зъ тымъ до вôйта ходити, а вôдтакъ й они лишь дивлять ся на то, щобы имъ було куку въ руку.

IV.

Коли Иванъ Безклепкій коло другого стовпа, що означавъ милю, дякувавъ Богу, що мавъ на стôлько розуму и не запôзвавъ чоловѣка за обманьство, бувъ вже зовсѣмъ переконаный, що двигає на своѣмъ хребтѣ дванацять фунтôвъ, за котрî заплативъ.

— Дивѣть ся, дивѣть, якъ то мы неразъ людей невинно посуджуємо. То лихій таке наславъ на мене, абы я такъ зле подумавъ о чоловѣцѣ, котрый такій праведный и чистый якъ золото. Мало бракувало, а я бувъ бы знеславивъ его чисте имя та ще й себе засадивъ до арешту. Господи Боже, заступи насъ, бо у чортяки, якъ то кажуть, таки справдѣ баранячa голова.

Оттакъ роздумуючи та й приговорюючи плѣвъ Иванъ Безклепкій дальше; сонце пражило такъ, що изъ воздуха падали птицѣ якъ упеченî.

Коли дôйшовъ до третого стовпа, стануло єму на совѣсти тяжше, якъ на плечехъ вôдъ губки, и вôнъ бувъ переконаный, що крамарь вôдваживъ єму за богато, а вôнъ заплативъ за мало; крамарь певно замѣсть дванацяти фунтôвъ поклавъ на важку пятнацять. Якъ то люде можуть ошибатись!

V.

Такъ розважавъ вôнъ бôльше и бôльше та каявъ ся того, що въ загалѣ сумнѣвавъ ся о честнотѣ крамаря, а коли спочивавъ при четвертôмъ стовпѣ, саме пôдъ своимъ селомъ,

вѣдомляє, що на шляху Черновцѣ-Новоселиця буде зъ днемъ 15 вересня рухъ поѣздôвъ торговыхъ ч. 2553 и 2554 здержаный, також застановляє ся рухъ поѣздôвъ ч. 2859 и 2860 на шляху Гадікфальва-Радôвцѣ въ днемъ 30 вересня, натомѣсть будуть въ днемъ 1 жовтня курсувати поѣзды ч. 2856 и 2857 пôсля розкладу ѣзды въ дня 1 мая с. р. — Почавши вôдъ дня 4 с. м. переходять возы спальнѝ при поспѣшныхъ поѣздахъ ч. 1/201 и 202/2 не якъ дотеперь до Букарешту и зъ поворотомъ, лише до Сучавы.

— **Охотнича сторожа огнева** повстала въ мѣсточку Стрѣлискахъ новыхъ заходомъ о. Билиньского, начальника громады п. Максима Гôрняка, учителя п. Издебского и декотрыхъ членôвъ громадской рады.

— **Посвященє школы въ Знесѣню.** Дня 10 вересня вôдбуло ся въ Знесѣню пôдо Львовомъ торжественне посвященє нового будынку шкôльного. Чину посвященя довершили мѣсцевѝ священики: о. А. Билинькевичь и кс. Котускій. На торжество прибули всѣ урядники львôвского староства, колькандцять учителѣвъ и учительокъ зъ околицѣ, богато мѣсцевого и замѣсцевого населеня и цѣла репрезентація громадска. По доверщенôмъ торжествѣ подякувавъ громадѣ за єѣ жертволюбность на цѣли науки ц. к. комісарь Староства п. Невичко, бо нѣяка громада львôвского повѣта не выдала на будову школы 20.000 зр. такъ якъ Знесѣнє. Управитель школы п. Вѣтошиньскій подякувавъ громадѣ и властямъ шкôльнымъ за ихъ заходы коло розвою сеи школы, котра въ короткôмъ часѣ дôйшла до того, що подає науку 500 дѣтямъ, що перше волочили ся по улицяхъ и часъ дармо тратили, мѣжь тымъ якъ теперь працює надъ ними пять учителѣвъ, двѣ практикантки и трехъ катихитôвъ. По промовѣ о. Билинкевича до дѣтей вôдбуло ся снѣданє для гостей, причôмъ вôддано честь пп. Бачевскимъ, котрѝ найбôльше причинили ся до будовы сеи школы. Будôвничій п. Альф. Каменобродскій зложивъ 100 злр. для бѣдноѝ дѣтворы на руки начальника громады Малєра. Вечеромъ заходами пп. Малєра и Вѣтошиньского вôдбула ся товариска забава зъ музикою, танцями и спѣвами на доходъ убогоѝ молодежи шкôльноѝ

— **Огнѣ.** Въ Ляшкахъ при шляху жовковскôмъ погорѣло сѣмь загородъ селяньскихъ. Якъ бы не львôвска сторожа огнева, то цѣле село могло пôти зъ дымомъ. — Шкода зроблена огнемъ въ Костѣєвѣ коло Куликова выносить 40.000 зр. Погорѣло 120 будынкôвъ, 34 родинъ безъ даху и хлѣба. — Въ Желеховѣ великôмъ згорѣло чотири загороды селяньски.

— **Пригоды на зелѣзници.** Поспѣшный поѣздъ, що ѣздить зъ Понтафель до Вѣдня, въ пятницю въ ночи, выпавъ зъ шинъ, черезъ що згинули двѣ особы, а одна покалѣчила ся. — Въ Кольоніи ударили два поѣзды зелѣзничѝ на себе. Двѣ особы згинули, а 11 тяжко раненыхъ.

— **Кваліфікація рабінôвъ.** Ц. к. Міністерство вѣроисповѣдань и просвѣты выдало розпорядженє, нормуюче степень загального образованя, потрѣбного на урядъ рабіна въ Галичинѣ. Пôсля того кандидаты на урядъ рабіна въ головныхъ громадахъ: Броды, Бережаны, Дрогобичь. Ярославъ, Ясло, Коломыя, Краковъ, Львôвъ, Новый Санчь, Подгурже, Перемышль, Ряшôвъ, Самбôръ, Сянôкъ, Ставіславôвъ, Стрый, Тернопôль, Тарнôвъ, Золочѣвъ и Жовкôвъ, мусять выказати ся що-найменше свѣдоцтвомъ укôнченои высшои гімназіѣ. Кандидаты на рабінôвъ у всѣхъ иншихъ громадахъ, мають выказати ся що найменше свѣдоцтвомъ зъ укôнченои 4 клясы школъ народныхъ. Однакъ Намѣстникъ Галичины має право въ имени Міністра вѣроисповѣдань въ деякихъ случаяхъ увôльнити кандидатôвъ вôдъ предложеня приписаныхъ свѣдоцтвъ.

Всячина

— **Святый Иво, патронъ адвокатôвъ,** або, чому жаденъ адвокатъ не дôстанесь до неба. — Въ Бретоніи (такъ называє ся одна провінція у Франціи) розказують собѣ до нинѣшного дня тамошнѝ люде цѣкаву казку, зъ котрои выходить, що лишь оденъ адвокатъ дôставъ ся до неба, але бôльше вже нѣякій зъ нихъ туды не дôстанесь, а то ось чому:

Одного красного дня (а въ небѣ всѣ дни краснѝ) сидѣвъ собѣ святый Петро якъ звычайно, коло ворôтъ небесныхъ и впустивъ бувъ вже неодну побожну душу до неба, коли знову хтось запукавъ до ворôтъ небесныхъ. Святый Петро отворивъ глипку въ своѣмъ вôкнѣ и побачивъ на дворѣ якогось старенького чоловѣка на дворѣ та пытає его: „Хто ты? Я тебе не знаю!“ — „Я адвокатъ Иво изъ Сенъ-Бріенъ (мѣсто въ Бретоніи); будь ласкавъ и пусти мене до неба“. — „Адвокатамъ не вôльно до неба“ — каже святый Петро и хотѣвъ вже скорѣйшь замкнути глипку, коли Иво вôдозвавъ ся: „Знаю, знаю, але для мене буде выимка“. При тôмъ выймивъ кусень якогось паперу та вôдозвавъ ся: „Умѣєшь читати?“ — Св. Петро усмѣхнувъ ся й каже: „Яке смѣшне пытанє! А чомужь бы я не умѣвъ читати?“ — „То читай!“

Щожь було тамъ написано? Рѣчь була така. На короткій часъ передъ своєю смертію св. Иво, котрый черезъ цѣлый часъ свого житя на земли нѣчого злого не вдѣявъ, противно, помагавъ за дармо всѣмъ бѣднымъ людемъ, вдовицямъ и сиротамъ, пôшовъ бувъ до Риму, выспôвѣдати ся тамъ самому святѣйшому Отцеви и дôстати розгрѣшенє за свои грѣхи. А всежь таки побоювавъ ся, що его не пустять до неба и длятого просивъ св. Отця, щобы ему давъ на то заявленє на письмѣ и приложивъ до него свôй пôдписъ та свою печатку. Маючи вже такъ все на письмѣ пустивъ ся до неба.

Святый Петро прочитавъ письмо й каже: „То що иншого, противъ того я не маю нѣчо. Иди до неба“. — Отворивъ отже ворота небеснѝ и адвокатъ вôйшовъ. — „Теперь ты дôйшовъ вже до назначенои цѣли“ — каже ему воротарь небесный — „але мусишь тутъ спокôйно вести ся, бо у насъ нема нѣякихъ процесôвъ анѣ суперечокъ; ходи, покажу тобѣ дружину небесну“.

Иво пôшовъ мовчки за своимъ проводиремъ. Але ледви зробили кôлька крокôвъ, ажь новый горожанинъ небесный пытає ся святого Петра: „Ты вже давно сповняєшь свôй урядъ?“ — Святый Петро здивованый вôдповѣвъ: „Прошу я тебе, якѝ смѣшнѝ пытаня ты принѣсъ зъ собою. Кожда дитина прецѣ знає, що Господь Богъ покликавъ мене по моѣй мученическôй смерти до неба и повѣривъ менѣ ключѣ вôдъ ворôтъ небесныхъ.

„Добре, Петре“ — усмѣхувавъ ся на то адвокатъ — „але чи ты певный того, що будешь вѣчно сповняти свôй урядъ? — „Якъ то маю розумѣти?“ пытає ся св. Петро. — „Менѣ, бачишь — каже Иво — прийшло на гадку, чи ты маєшь на то яке забезпеченє на письмѣ зъ пôдписомъ Божимъ и зъ печаткою, таке н. пр. якъ я, вôдъ св. Отця, безъ котрого бувъ бы не дôставъ ся до неба. Я на твоимъ мѣсци жадавъ бы такого письма, бо то бачишь все таки лѣпше мати щось певного, якъ лишь саму надѣю!

Св. Петро хотѣвъ щось на то сказати, але наразъ роздавъ ся спѣвъ ангелôвъ. Иво станувъ и прислухувавъ ся спѣвови та й не добачивъ, що его проводирь десь щезъ. А дежь подѣвъ ся св. Петро?.

Була якъ разъ година авдієнціѣ а тутъ и св. Петро постановивъ собѣ станути передъ Господомъ Богомъ и предложити ему свою просьбу. Пôшовъ отже передъ престолъ Сотворителя свого и поклонивши ся глубоко просивъ, чи не мôгъ бы поговорити зъ Господомъ самъ на самъ кôлька словъ. Херувими и Серафимы, що окружали престолъ небесный, не мало здивували ся тôй просьбѣ св. Петра. А Господь Богъ почувши, чого св. Петро жадає, нахиливъ ся до него и каже: „Що хочешь менѣ сказати, можешь такъ говорити, щобы всѣ чули; тожь говори!“

Св. Петро предложивъ покôрно свою просьбу, каже, що вже довгѝ лѣта сповняє вѣрно свою службу, а хочь вѣрить въ то, що Господь Богъ и дальше лишить его при тôй службѣ, то все таки хотѣвъ бы мати въ руцѣ якесь забезпеченє на письмѣ, заосмотрене пôдписомъ и печаткою Божою, бо то лѣпше мати щось певного, якъ лишь саму надѣю.

Господь Богъ зморщивъ чоло и сказавъ: „Петре, Петре, що я чую? Не маєшь вже до мене довѣря? Хто пôдсунувъ тобѣ таку гадку, бо она не выйшла вôдъ тебе?

Св. Петро упавъ на колѣна и почавъ розказувати, що чувъ вôдъ адвоката. Господь Богъ змилувавъ ся надъ нимъ и сказавъ: „Тѣшить мене, що та гадка не выйшла вôдъ тебе. Прощаю тобѣ; але що иншого зъ тымъ Ивомъ; его мусимо вже лишити въ небѣ, бо годѣ намъ вôдкидати пôдписъ и печать св. Отця, але на будуче памятай собѣ: не смѣєшь пустити до неба нѣякого адвоката — маємо вже одного досить.“ — „Амінь!“ додали ангельскѝ лики, „Амінь!“ понеслось по цѣлôмъ небѣ.

Отъ такимъ способомъ дôставъ ся лишь оденъ адвокатъ до неба, котрого головно бретоньскѝ и французкѝ адвокаты почитають яко свого патрона; бôльше вже не дôстанесь до неба.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 19 вересня. Вѣденьскѝ стаціи санітарнѝ одержать печѣ до паленя предметôвъ, котрѝ не дадуть ся десінфекціонувати.

Берлинъ 19 вересня. Въ Ґетинзѣ померъ славный професоръ права Игерінґъ.

Гамбурґъ 19 вересня. Вчера занедужало тутъ 286 людей на холеру а померло 127.

Парижь 19 вересня. На холеру занедужало 50, а померло 14, въ Гаврѣ 6 и 3.

вôнъ разъ-по-разъ важивъ на рукахъ губку, що выдала ся ему чимъ разъ тяжша.

При тôмъ совѣсть его гризло чимъ разъ бôльше и то, що похибка була лишь по его сторонѣ, та що вôнъ дôставъ навѣть бôльше, якъ заплативъ.

Его жѣнка, що сушила на сонци якесь бѣле, побачила его крôзь вôкно, а увидѣвши, що вôнъ дуже втомивъ ся, выйшла ему на зустрѣчь и забрала вôдъ него заплечникъ, щобъ мôгъ лекше выйти по сходахъ.

— Щожь ты несешь, мôй чоловѣче? — спытала она.

— Бачишь, жѣнко, не выпытавъ нѣгде роботы и прийшовъ на думку вложити своихъ пару крейцарôвъ въ дванайцять фунтôвъ губки, абы що-то на нѣй заробити.

— Се ты справдѣ незле зробивъ.

— Тôльки минѣ треба назадъ туды, де купивъ сей товаръ.

— Святъ, святъ, святъ, а то за чимъ?

— Щобъ вôддати дещо бѣдному крамарови, що не до мене належить. Вôнъ мабуть перемѣнивъ тягарцѣ и давъ за богато; я хотѣвъ дванайцять фунтôвъ, а се оттутъ важить пятнацять фунтôвъ до вôсѣмнацять.

— Ну, и щожь ты вдѣявъ зъ тыми шѣстьма фунтами, що вôнъ ихъ давъ тобѣ за богато?

— А що мавъ вдѣяти? Нѣщо; они тутъ?

— Тутъ; тажь то ледви дванацять фунтôвъ.

— Такъ, ты не змучена, то тобѣ й менче здає ся.

— А ты змученый, то тобѣ здає ся бôльше.

Тѝ послѣднѝ слова були мовь сонѣчнымъ промѣнємъ для бѣдного Ивана Безклепкого; вôнъ не сказавъ анѣ слова, а все таки пôшовъ у найблившу крамницю и казавъ переважити товаръ. Показало ся, що було въ нѣмъ справедливыхъ дванацять фунтôвъ.

— А бачишь, чоловѣче, а бачишь! — говорила жѣнка. Я и справдѣ не знаю, на що Богъ тобѣ розумъ давъ, коли ты не поймешь нимъ сего, що я тобѣ вже тысячь разъ говорила.

— И щожь ты такого говорила?

— Що бôльше втомить, миля зроблена ногами, якъ двайцять гадками.

Иванъ Безклепкій замовкъ — але вôдъ теперь старавъ ся вôдповѣсти собѣ на два пытаня, якѝ завдавъ ему послѣдный досвѣдъ самъ изъ себе: що яку має вагу, и чи то все одно, говорити а робити? Чи ему се удасть ся? На то, думаю, треба бôльше розуму, якъ у мене и у него.

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

ИНСЕРАТЫ.

Експедиція мѣсцева
НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ" ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневниковъ" буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнѝ") якъ для „Народнои Часописи" такъ также для „Ґазеты Львôвскои" вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона.

Дра Фридриха Ленґіля

БЕРЕЗОВЫЙ БАЛЬЗАМЪ

Самъ вже сокъ, природный, вытѣкаючій въ березы наверченои, уходивъ вôдъ запамятныхъ часôвъ за найлѣпше средство на красу; але хемічно по припису вынаходця переробленый на бальсамъ, набирає вже майже чудесного дѣланя.

Якъ зъ вечера помастити нимъ лице або яке инче мѣсце на шкôрѣ, то вже на рано вôддѣлює ся вôдъ шкôры майже незамѣтна лусочка, а шкôра сама стає свѣтло бѣлою и делікатною.

Сей Бальсамъ выгладжує морщины на лици и вôспôвку и надає ему краску молодости; шкôрѣ надає вôнъ бѣлость, делікатнôсть и свѣжôсть, въ найкоротшôмъ часѣ усороняе веснѣвки, родимѝ плямы, червонôсть носа, вугры и всяку таку нечистоту шкôры.

Цѣна одного збанка вразъ зъ приписомъ ужитку зр. 1-50.

Дра Ленґіля **Бензове Мыло,**

найлагôднѣйше и для шкôры найзноснѣйше, кавалокъ по 60 кр.

Австрійско-угорска

FINANZ-RUNDSCHAU

Признане, якого доси зазнавало наше письмо, дало намъ товчокъ, побôльшити его обемъ а то такъ що до **формату** якъ и що до **змѣсту** нашои часописи. Въ рамкахъ дотеперѣшныхъ буде ся обговорювати, такъ якъ и доси, всѣ **фінансовѝ и господарскѝ обявы обширно и предметово.** Всежь при тôмъ можемо числити, що въ новôй своѝй формѣ нашъ збôльшеный дневникъ знайде вôдкликъ голоснѣйшій. Попри жертвы, якѝ на насъ накладає побôльшене обему, **высокôсть предплаты зôстає незмѣнена,** така якъ доси, бо мы намагаемо знайти больше розповсюднене.

Число пробне даромъ.

Рôчна предплата за 52 богатѝ змѣстомъ числа 1 зр.

Адміністрація: Wien, I. Wollnerstrasse 11

Велика 50 кр. льотерія. | Послѣдный мѣсяць.

Головна выграна

75.000 злр.

Льосôвъ по 50 кр.

можна набути въ домахъ банковыхъ

М. Йонаша, — Авґуста Шелєнберґа Сокаля & Лілієна.

89

Машины до шитя Зінґера

Нôжнѝ въ цѣнѣ 30, 42, 50 и 65 зр.
ручнѝ „ 27, 36, 40 и 48 зр.
ратами по 4 зр. мѣсячно, готôвкою 10% таньше.

Ґваранція 5 лѣтъ.

Іосифъ Иваницкій

механікъ,

головный складъ

Львôвъ, Готель Жоржа

філія

Краковъ, ринокъ ч. 25.

Сотки пейсатыхъ аґентôвъ и факторôвъ зъ покутныхъ складôвъ жидôвскихъ ходить вôдъ хаты до хаты, розносять рôжне дранте и тѝ машины, що у мене коштують 30 зр., продають по 60 и 70 зр., бо дôстають за то 25%. **Прошу жадати цѣнникôвъ** и прошу о ласкавѝ порученя. Аґента за ковнѣръ и за дверѣ и карболемъ руки обмыти! 87

Штучнѝ
зубы и щоки

80

пôсля найновѣйшого системы американьского въ каучуку, золотѣ и целюльоідѣ, якъ также всякѝ направы зубôвъ и то дешево, навѣть на раты споруджає ателіє дентистично-технічне

Б. БЕРҐЕРА

у Львовѣ ул. Кароля Людвика ч. 5.
домъ Всп. п. Штромонґера.

Чоколяда десерова.

Найбôльша фабрика на свѣтѣ—денна продажь 50.000 к°

Пôдроблюване забезпечено.

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товаровъ кольоніяльныхъ, по дроґеріяхъ и склепахъ зъ лакôтками, также по цукорняхъ.

Поручає ся **ТОРГОВЛЮ ВИНЪ** Людвика Стадтміллера у Львовѣ.

30

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.